రాజవల్లి

"అబ్బా!" బాధతో మూలుగుతోన్న రాజవల్లి మెల్లిగా కళ్లు తెరిచింది. ఎదుట ఉన్న వ్యక్తిని చూడగానే ఏదో జ్ఞప్తికి తెచ్చుకుంటు న్నట్లు కనుబొమ్మలు ముడి వడ్డాయి. కోపం కళ్ళల్లో కదిలింది. అంత బాధలోనూ అప్రయత్నంగా పెదవులు "జోసఫ్" అని సన్నగా గొణిగాయి.

"ఔను రాజవల్లీ, నన్ను మీరు గుర్తుపట్టారన్న మాట." రాజవల్లి ప్రాణం నిలబడేది ఇంక కొద్దిసేపేనని తెలుస్తూంది. కానీ చెయ్యవల సిన చికిత్స చేస్తూ డాక్టరుగా తన విధి నెరవేరుస్తున్నాడు జోసఫ్.

"అసలు రాజవల్లి ఇలా చేయడానికి కారణం ఏమై ఉంటుంది?" ఈ ప్రశ్నకి సమాధానం కావాలి జోసఫ్‌కి.

"ఎవరో అమ్మాయి ఆత్మహత్య చేసుకోనేందుకు నిప్పంటించు కుంది. ప్రమాద స్థితిలో ఉంది" అని వినగానే ఏ భావమూ కలగలేదు మనసులో. డాక్టరుగా అటువంటివి అలవాటై పోయినందు వల్లనో ఏమో!

కానీ ఆ అమ్మాయి "రాజవల్లి" అని గుర్తించగానే జాలితో పాటూ, ఆశ్చర్యమూ కలిగింది.

ముఖం కొద్దిగా గుర్తించ గలిగేటట్టుగానే ఉంది. కానీ, ఎలా గైనా బాగా ఆలోచించి జ్ఞాపకం తెచ్చుకున్నాకగానీ ఆ అమ్మాయి రాజ వల్లి అని తెల్సుకోలేకపోయాడు.

"నా జీవితం ఇలా అవడానికి, నేనీ రోజు ఇలా ఆత్మహత్య చేసుకోవడానికి ముఖ్య కారణం ఎవరో ఆ మనిషే నన్ను బ్రతికించడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు. విచిత్రం కాదూ ...."

"రాజవల్లీ!" విస్తుపోయాడు జోసఫ్ రాజవల్లి మాటలకు.

"ఔను .... నువ్వే, పెళ్ళి అనేది నా జీవితంలో లేకుండా చేశావు. నన్ని లోకంలో ఒంటరిదాన్ని చేశావు! నా కోసం కన్నీరు కార్చేవాళ్ళు లేరు" దుఃఖాన్ని ఆపుకోలేక పోయింది రాజవల్లి.

"నా మాట వినండి .... మీరిలా దుఃఖించకూడదు...." జోసఫ్ గొంతు గద్గదమయింది.

* * *

"కాదు నాన్నా! నేను కాలేజీలో చేరతాను."

"అలాగే నమ్మా! అలాగే ...." ప్రేమగా కూతురి తల నిమిరాడు శేషయ్య.

సంతానంలో మొదటి నలుగురు ఒకరి తర్వాత ఒకరుగా ఈ లోకాన్ని వదిలిపెట్టి వెళ్ళడంతో మిగిలిన ఒక్క కూతుర్ని ప్రాణంగా చూసుకుంటున్నారు రాజవల్లి తల్లితండ్రులు.

* * *

"రాజవల్లి! అబ్బ! ఎంత చక్కని పేరు....అద్భుతమైన పేరు. పేరుకి తగ్గ మనిషి!" వెనకనించి మాటలు అంత కంతకి ఎక్కువవుతున్నాయి.

"శాంతా, తొందరగా నడుద్దాం!" భయంతో శాంత చెయ్యి గట్టిగా పట్టుకుంది రాజవల్లి.

"వెధవలకి ఏమీ పని ఉండదు. వీళ్ళనేం చేసినా పాపంలేదు రాస్కెల్స్."

"ఊరుకోబాబూ, వింటారు." భయంతోనూ, కోపంతోనూ అడుగులు తడబడుతున్నాయి రాజవల్లికి.

"వింటే ఏం చేస్తారేమిటి? అలా భయపడతావెందుకు? భయపడితేనే మరీ రెచ్చిపోతారు" విసుక్కుంటూ అంది శాంత.

"కాదు శాంతా, ధైర్యంగా ఉంటే వాళ్ళేమీ అనరని అనుకోడం పొరపాటు. ధైర్యంగా ఉండి కాస్త గట్టిగా మాట్లాడగల వాళ్ళని చూస్తే, నాలుగు తిట్టినా పరవాలేదు మాతో మాట్లాడినట్టే లెక్క అనుకుని ఏవేవో వాగుతూనే ఉంటారు. ఇటు వాళ్ళు అనే మాటలన్నీ వింటూ ఊరుకోనూలేం. అటు ఎదుటపడి గట్టిగా నాలుగు మాటలు అననూ అనలేం." మరింత త్వరగా అడుగులు వేస్తూంది రాజవల్లి.

రోజూ కాలేజీ నుంచి ఇంటికి వచ్చేటప్పుడు ఇదొక గండం రాజవల్లికి.

"ఆ వాగేది ఎవడో తెలుసా?"

"నాకేం తెలుసు?"

"వాడిపేరు జోసఫ్. ఫైనల్ ఇయర్‌లో ఉన్నాడు. రోజూ ఇలా వాగుతూ మన వెనక వచ్చేది వీడే. చదువులో పరవాలేదు. బాగానే చదువుతాడు. మరి ఈ అల్లరేమిటో?"

ఇంటికి చేరగానే 'హమ్మయ్య! పీడ వదిలింది' అనుకుంది రాజవల్లి స్వేచ్ఛగా గాలి పీలుస్తూ. పార్వతి గుర్తుకు వచ్చింది. తెలివిగలది పార్వతి. అన్నిట్లోనూ ఫస్టు వస్తుంది. కానీ ఏం లాభం? వాళ్ళమ్మగారు పార్వతిని కాలేజీలో చేర్పించడానికి ఇష్టపడలేదు. ఒకరోజు అడిగితే ఆవిడ అంది "దానికి పెద్ద చదువులు చెప్పించాలనే ఉంది. తెలివి గలది, బాగా చదువుతుంది కూడా. కానీ ఈకాలేజీ కుర్రాళ్ళు తిన్నగా ఉంటారా? ఏవో గొడవలు లేవదీస్తూ ఉంటారు. సగంమంది అల్లరిమూకే ఉంటారు. వాళ్ళు చదువుకోసం వస్తారా ఏమన్నానా? మా ఇంట్లో నేనూ, అదీ తప్ప మగవాళ్ళెవరూ లేరు, కుర్రాళ్ళు ఏదైనా అల్లరి పెట్టినా గట్టిగా

చెప్పడానికి !" ఆవిడ మాటలు విన్నాక "కాలేజీ కుర్రాళ్ళ అల్లరికి భయపడి ఎంతమంది వాళ్ళ పిల్లల్ని కాలేజీలో చేర్పించటం లేదో ఏమో ?" అనుకుంది ఆ రోజు.

* * *

రాజవల్లి వెయిటింగు రూమ్‌లోకి వచ్చేసరికి, అంతవరకు రణగొణ ధ్వనిగా ఉన్న ఆ గది ఒక్కసారిగా నిశ్శబ్దాన్ని నింపుకుంది. అందరూ కూడా రాజవల్లి ముఖంకేసి చూస్తూ చెవులు కొరుక్కుంటున్నారు తెల్లబోయింది రాజవల్లి. శాంత ఒక్కతే ఒక మూల కూర్చుని చదువుకుంటూంది. రాజవల్లి వెళ్ళి శాంత పక్కన కూర్చోగానే మళ్ళీ రూమ్‌లో ఎప్పటి లాగానే కాకిగోల మొదలైంది.

మెల్లిగా అడిగింది రాజవల్లి "నేను వచ్చేసరికి అంతా ఒక్కసారిగా నిశ్శబ్దం అయిపోయిందెందుకు శాంతా ?"

"వీళ్ళ కాలేజీలో చదువుతూ కూడా ఇంకోళ్ళ మీద రహస్యంగా కబుర్లూ, ఆ గుసగుసలూ ఏమిటి చెప్పు ?" శాంత మాటల్లో కోపం తొంగి చూసింది.

"అసలింతకీ ...." అర్థోక్తిలా ఆగింది.

"నువ్వేం బాధపడకు వల్లీ. పనిలేని వాళ్ళు ఏవో మాటలంటూనే ఉంటారు. చెయ్యి దురదగా ఉన్నవాళ్ళు ఏవో పిచ్చి రాతలు రాస్తూనే ఉంటారు."

శాంత మాటలకు ఆశ్చర్యంగా చూసింది రాజవల్లి.

"ఏమిటి శాంతా, రాయడం ఏమిటి ? అసలు సంగతి చెప్పు."

"ఎందుకులెద్దూ అవన్నీ. చదువుకుందాం కాసేపు."

"కాదు శాంతా, ప్లీజ్, ఏదో నా గురించే అయివుంటుంది. లేకపోతే వీళ్ళంతా నా వంక అలా ఎందుకు చూస్తారు?"

"చెబుతాను గానీ నువ్వు మాత్రం ఇలాంటి వేవీ పట్టించుకోకు. కాలేజీ అన్న తరవాత ఇటువంటి గొడవలు మామూలే. వాటినే తలుచుకుంటూ చదువు పాడు చేసుకోడం మంచిది కాదు. ఆ జోసఫ్‌గాడు లేడూ, వాడి పనే. గోడలనిండా రాజవల్లి, జోసఫ్ అని రాసిపెట్టాడు."

పిడుగు పడినట్లయింది రాజవల్లికి ఆ మాట వినగానే.

"ఛీ కాలేజీలో చేరకపోయినా బాగుండేది."

"అదుగో అదే వద్దనేది. ఎవడో రౌడీ ఏదో రాశాడని దాన్ని గురించి అంత బాధ ఎందుకు? ఇవాళ నేను కాలేజీకి వచ్చేటప్పటికి ఆడపిల్లలు ఎవరూ ఇంకా రాలేదు. మన వెయిటింగు రూమ్ పక్క గోడమీద బొగ్గుతోటి "రాజవల్లీ — జోసఫ్" అని ఆ జోసఫ్ రాస్తూంటే నా కళ్ళతో నేను చూశాను. నన్ను చూసి వాడు త్వరగా అక్కడినించి వెళ్ళిపోయాడు. దాన్ని బట్టే నేను తెలుసుకున్నాను, మిగతా గోడలమీద కూడా వాడే రాశాడని."

ఆ రోజునించీ కాలేజీలో నడవడానికే భయం భయంగా ఉంది రాజవల్లికి.

* * *

"నాకు ఉత్తరాలు రాసే మహానుభావు లెవరు బాబూ" నవ్వుతూ కవరు చింపింది రాజవల్లి.

ఉత్తరం చదివి శాంత ఒళ్లో పడేసి, రెండు చేతుల్లోనూ ముఖం దాచుకుని కూర్చుండి పోయింది.

"ఛ....ఏమిటిది వల్లీ, మరీ అంత పిరికిదానివై పోతావెందుకూ? ఆ ఉత్తరం చదివి, రాజవల్లి పక్కన కూర్చుని ఓదార్పుగా అంది శాంత.

"ఊరుకో వల్లీ, ప్రిన్స్‌పాల్‌కి రిపోర్టు ఇద్దాంలే."

కళ్ళు తుడుచుకుంది రాజవల్లి. "ఆ ప్రిన్సిపాల్ ఎలాంటివాడో నీకు మాత్రం తెలియదా శాంతా ? స్నేహితుల పిల్లల్ని, డబ్బున్నవాళ్ళ పిల్లల్ని ఎంత అల్లరి చేసినా వదిలేస్తాడు. వాళ్ళనేమీ అనడు. మరి అలాం టప్పుడు మనం రిపోర్టు ఇస్తే మాత్రం ప్రయోజనం ఏమిటి ? నలుగురికీ ఈ విషయం తెలియడం తప్ప లాభం ఏమీ ఉండదు."

నిజమే ననిపించింది శాంతకి కూడా.

జోసఫ్ రాసిన ప్రేమలేఖ చింపి ముక్కలు ముక్కలు చేసింది రాజవల్లి.

*　　　*　　　*

ఆ తరవాత అలాగే నాలుగైదు ఉత్తరాలు వచ్చాయి రాజవల్లికి జోసఫ్ రాసినవి.

"నేను చదువు మానేస్తానని మా నాన్నతో చెప్పేస్తాను శాంతా" అంది ఒక రోజున.

"అలాంటి పిచ్చి పని చెయ్యకు. పరీక్షలు కొద్ది రోజులే ఉన్నాయి ఇప్పుడు మానెయ్యడమేమిటి ? గట్టిగా మందలించింది శాంత.

*　　　*　　　*

ఆశ్చర్యంతో వింటూ అలాగే నిలబడి పోయింది రాజవల్లి గది బయట. లోపలినించి తండ్రి గొంతు వినిపిస్తూంది. "మనమ్మాయి మంచి తనం మనకి తెలుసు. లోకులు కాకులని ఊరికే అన్నారా ? అందులో ఆడవాళ్ళకి లేని పోనివి కల్పించి వార్తలు ప్రచారం చెయ్యడం అదో సరదా. ఊళ్ళోవాళ్ళు ఏదో వాగుతూనే ఉంటారు. అది నిజమైతే కదా మనం బాధ పడటానికి. అనవసరంగా అడిగి దాన్ని బాధపెట్టడం, మనం బాధ పడటం ఎందుకూ ?"

కాలికింద భూమి కదిలినట్లయింది రాజవల్లికి.

ఇంకా ఏదో అంటున్నాడు తండ్రి. మనసు పని చెయ్యడం మానేసి ఆ మాటలు వినిపించుకోలేదు. కాని తండ్రి వెంటవచ్చిన "జోసఫ్"...అన్న మాట మాత్రం చెవుల్లో దూరింది. ఇంక ఒక్క నిమిషం కూడా అక్కడ నిలబడలేక ఇవతలికి వచ్చింది.

"ఊళ్ళోవాళ్ళు చెప్పుకోడం ఏమిటి ? అంటే ఊళ్ళో కొంత మందికి ఆ జోసఫ్‌గాడు చేస్తున్న రాజవల్లి నామస్మరణ తెలిసిపోయిం దన్నమాట." ఆ ఆలోచన రాగా బాధతోనూ, సిగ్గుతోనూ కుంగి పోయింది రాజవల్లి మనసు.

* * *

అందరి పరీక్షలు ముగిశాయి. జోసఫ్ కుటుంబం ఆ ఊరి నుండి మకాం మార్చింది.

శాంత పెళ్ళిచేసుకుని అత్తవారింటికి వెళ్ళిపోయింది. డబ్బు ఇబ్బందితో రాజవల్లిచదువు ఆ ఏడు స్వస్తి పలికింది. కూతురి పెళ్ళికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు శేషయ్య. శేషయ్య అంటే కిట్టని కొందరు పెద్దలు రాజవల్లికి వచ్చే పెళ్ళి సంబంధాల్ని, లేనిపోనివి కల్పించి చెప్పి తిరగ గొడుతున్నారు. కావలసినంత డబ్బుండి, ఏ పనీలేని పెద్దలు వాళ్లంతా. వాళ్లకి ఇదొకరకమైన కాలక్షేపం. ఆ పెద్దలు, వచ్చిన సంబంధాలకు పుకారులు కథలుగా అల్లి చెప్పేదిది. "రాజవల్లి కాలేజీలో ఒకణ్ణి ప్రేమిం చింది. వాణ్ణి తప్ప ఎవర్నీ చేసుకోనంటే, వాళ్ళ నాన్న వెళ్ళి ఆ అబ్బాయి తరపు పెద్దవాళ్ళని కలుసుకుని మాట్లాడితే వాళ్ళు ఒప్పుకోలేదు, కులం కాని వాడిని ప్రేమించింది. దాన్ని బట్టే తెలుస్తూంది వాళ్ళ వంశం అంతా ఇటువంటి గుణాలున్నదేనని." ఇదీ వాళ్ళు చేసే ప్రచారం.

"మనసు, బుద్ధిలేని మనుషులు చేసే ప్రచారాలకు, పుట్టించే పుకా ర్లకు ఎంతమంది జీవితాలు బలి అవుతున్నాయో"నని మధనపడేది రాజవల్లి.

సంఘంలో ఉన్న నిస్సహాయుల్ని ఏడిపించుకు తినే కర్కోట కుల్ని తల్చుకుంటే కోపంతోపాటు చెప్పలేని ఆశ్చర్యంకూడా కలుగు తూంది. తన తండ్రేగనక ధనవంతుడై వుంటే ఈ కథల్లే పెద్ద మను షుల ప్రవర్తన ఇలా ఉండేదా ? ఏడవలేక నవ్వుకునేది అలా ఆలో చిస్తూ. రోజులూ, వారాలూ, నెలలూ గడిచిపోతున్నాయి.

అసలే ఆరోగ్యం సరిగా వుండని శేషయ్య దిగులుతో మంచం పట్టి కొద్దిరోజుల్లోనే భార్యకీ, కూతురుకీ మనసుల్లో మరింత వేదన పెంచి, ఆసుమాత్రం ఇతరుల బాగు చూచి ఓర్వలేని పెద్దలకు దూరంగా తప్పు కున్నాడు.

అమిత దుఃఖంతో, ఆ నాలుగు గోడలమధ్యే కుమిలిపోతున్నారు తల్లీ కూతుళ్ళు.

చివరికో రోజున రాజవల్లి అంది "మనమీ ఊళ్ళో ఉండలే మమ్మా. ఇంకో వూరు ఏదైనా వెళ్ళిపోదాం."

"మనవాళ్ళంటూ మన కెవరూ లేరు. యెక్కడికని పోతాం ?"

"అలా ఎందుకమ్మా అనుకోడం ? నా చదువుకి ఏ పెద్దపనీ నాకు దొరకదు. నిజమే. కానీ, ఇప్పుడు పెద్దపెద్ద ఊళ్ళల్లో మహిళాసంఘాలు చిన్నపిల్లలకి చదువుకూడా నేర్పిస్తున్నాయి. ఆఖరికి, వాళ్ళని ఆడించేపని నాకు దొరికినా చాలు."

"అసలే నా ఆరోగ్యం అంతంతమాత్రంగా వుంది, ఏ క్షణాన పోతానో" తల్లి మాటలకి అడ్డుతగిలింది రాజవల్లి "ఊరుకోమ్మా, నీకేం పరవాలేదు."

"కాదు వల్లీ....నీకోసం నేను బతకాలి తప్ప....లేకపోతే ఇంక ఈ లోకంలో...." కన్నీళ్ళు తుడుచుకుంది కాంతమ్మ.

ఆ తరవాత రెండు మూడు రోజులకే తల్లిని తీసుకుని ఆ ఊరు నించి వచ్చేసింది రాజవల్లి.

ఇంకో వూళ్ళో స్థిరపడిన రెండు రోజులకే, విధి పగతీర్చుకున్నట్టు దండెంమీద చీర వేస్తున్న కాంతమ్మ పడిపోయి మరి లేవలేదు కళ్ళల్లో నీళ్ళు యింకిపోయేవరకూ రోదించింది రాజవల్లి.

"ఇంక ఎవరికోసం తను జీవించాలి?" అన్న ప్రశ్న తప్ప మరేమీ కనిపించలేదు. తల్లికోసం తను బ్రతకాలనుకుంది. డబ్బు సంపాదించి తల్లికి ఆరోగ్యం చేకూర్చాలనుకుంది. కానీ, ఇప్పుడింక తను ఎవరికోసం జీవితం సాగించాలి. ఈ ప్రశ్నకి సమాధానం లేదనుకుంది. తత్ఫలితమే ఆత్మహత్య. ఆ ఇంటివాళ్ళు, పోతూపోతూ ఉన్న ప్రాణంతో ఆస్పత్రికి చేర్చారు.

* * *

అవే ఆఖరి మాటలుగా, ఎంతోకష్టంమీద, ఆయాసపడుతూ అంది రాజవల్లి "నా గతి ఇలా కావడానికి, పెళ్ళి అనేది నాకొక గగనకుసుమం అయ్యేందుకు కారణం నువ్వు....వివరించి నేనిప్పుడు చెప్పలేను."

మాట్లాడవద్దని చేత్తో వారిస్తున్నాడు జోసఫ్. కానీ, ప్రాణం పోయేముందు కొందరికి వాళ్ళ మనసులో మాటలు ఆఖరి మాటలు చెప్పడానికి ఓపిక దానంతట అదే వస్తుందో ఏమో?

"నీ జ్ఞాపకాల తెరల్లో ఉన్న ఈ రాజవల్లి ఇంకొన్ని రోజుల్లో ఎలాగో మాసిపోతుంది. అందుకని .... నువ్వు .... నువ్వు నా గురించి మనసు పాడుచేసుకోకు. కానీ....ఒకటి....కాలేజీలో నాపేరు నీ పేరుతో కలిపి గోడల కెక్కించి, నాకు ఉత్తరాలు రాసి నన్ను నవ్వులపాలు చేసినందువల్ల నీకేమైనా లాభం కలిగిందా?...." చివరిమాట లంటూనే శాశ్వతంగా కళ్ళు మూసింది రాజవల్లి. జోసఫ్ కల్లనుండి ఒక కన్నీటి బొట్టు రాజవల్లి నుదుటిమీద పడి ముత్యంలా మెరిసింది.

★